

Proiectul de modificare a Codului Fiscal – liber pentru paradisurile fiscale?

Printre subiectele la care își propune sa raspunda recentul proiect de modificare a Codului Fiscal se numara și o noua definiție a locului conducerii efective. O definiție foarte interesanta cu care vine legiuitorul și iata care sunt argumentele.

În primul rând, ce reprezinta locul conducerii efective? Foarte pe scurt, reprezinta locul unde conducerea societății ia deciziile cheie necesare pentru desfășurarea activității (de exemplu, financiare, operaționale, comerciale etc.).

La ce folosește acest concept? Conform regulilor fiscalității internaționale, o companie trebuie sa plateasca impozit pe profit acolo unde are locul de exercitare a conducerii efective. Atunci când acesta se afla în alt stat decât cel unde este încorporata societatea, aceasta va plati impozit numai în statul unde se afla locul conducerii efective. În contextul actual, în care vedem modele de afaceri din ce în ce mai volatile și o mare flexibilitate cu privire la locul de unde ne desfășuram activitatea, acest concept este cât se poate de real. Astfel, era necesara introducerea în Codul Fiscal a definiției locului conducerii efective.

Supriza a venit, însă, din maniera în care aceasta definiție este formulata în proiectul de modificare a Codului Fiscal și interpretările care pot deriva de aici.

Fara a intra într-o analiza detaliata a acestei definiții, care ar trebui sa puna multe întrebări specialiștilor în fiscalitate, aș remarca doar doua aspecte:

În primul rând, se pare ca noțiunea de loc al conducerii efective nu se aplica în cazul societăților aflate în țari cu care România nu are încheiata o convenție de evitare a dublei impunerii. De exemplu, societăți aflate în Seychelles, Insulele Virgine Americane și Britanice, Insulele Marshall și multe alte jurisdicții (dintre care unele chiar se afla pe lista jurisdicțiilor necooperante întocmita de catre Uniunea Europeana) nu pot avea locul conducerii efective în România. Asta înseamna ca, pentru societăți înregistrate în aceste țari, nu ar exista riscul ca autoritațile sa considere ca ar trebui sa plateasca impozit pe profit în România, chiar daca, de facto, acestea sunt administrate din România.

Este surprinzător, având în vedere faptul ca în practica internaționala acest concept este deseori utilizat tocmai pentru a raspunde unor astfel de situații. Desigur, regulile generale anti-abuz pot fi în continuare invocate. Totuși, conceptul de loc al conducerii efective ar fi trebuit sa constituie instrumentul cel mai la îndemână în astfel de situații.

În al doilea rând, noțiunea de loc al conducerii efective nu vizează societățile care au drept obiect de activitate “o simplă administrare de valori mobiliare sau alte active”. Aceasta formulare ne duce cu gândul ca societățile de tip holding sau alte companii care fac doar administrare de active (de exemplu: societăți care dețin și administrează active intangibile – mărci, patente etc.) nu pot avea locul conducerii efective în România, chiar dacă deciziile strategice cu privire la administrarea acestor societăți se iau din România. Din nou, aceasta interpretare surprinde, având în vedere că și aceste situații, în practica internațională, se aflau pe lista celor capturate de conceptul de loc al conducerii efective.

În final, nu pot să nu remarc că o astfel de abordare este divergentă față de proiectul internațional elaborat de OECD la cererea G8/G7 “Erodarea bazei impozabile și migrarea profiturilor” (proiectul BEPS), care se concentrează tot mai mult pe substanța tranzacțiilor și pe alinierea dintre locul în care se declară și se impozitează veniturile cu locul în care se realizează activitatea.